

eest hoida, mis temale muidu sagedasste wõd-
wad juhtuda."

Selle juures andsiwad wõõrad mehed rent-
nikule täieste digust, tâna siwad teda rohke
anni eest ja játsiwad Jumalaga.

Râtsep taewas.

Üks râtsep, kes ennast ilmasfûta, waga ja
köigidest patudest üsna puhtha arwas olewat
ja sellepârast kindlaaste ükskord taewasse loo-
tis saawat, nagi ühel õõsel unes, et ta tae-
waakse ette tuli. Kui ta wârawa pihta fo-
putas, küsits Peetrus seestpoolt, kes sââl olla
ja mis ta tahta?

„Üks waene auuwâårt râtsep, kes siis selask-
misi palub,” kôlas wâlja spool peenike hââl
waštu.

„Ja, auuwâårt,” ütles Peetrus, „nenda
auuwâårt n’agu waras wôllasambas, kes pit-
kud nápud teinud ja teiste omadust wôtnud,
nenda sîna rijet warastanud. Sina ei saa mitte

taewasse, w’ a riide raiskaja! Wanataat lâks
wâlja jalutama ja keelas, mitte fedagit siisse-
laasta, kui Tema âra on.”

„Heitke ometi armu,” palus râtsep. „Need
wâikesed raasukedes, mis iissiennesest laua pâält
mahakuwad, ei ole ju koguniste marguseks
arwata ega kône wâârtki. Nâete, kuidas ma
lonkan ja jalad willis pikkast teekâimisest;
ma ei wõi enam tagasi minna. Lâske mind
siisse; ma tahab Teile kôige sandimat tööd
sââl ârateha — lapsi kanda, nende riidid lap-
pida ja muud sellesarnast teha.”

Peetruse sâda lâks haledaks ja laâks waese
lompaga, kui wâlja râtsepa siisse. Ta pidi
aga ühte nurka ukse taha iustum ja sââl wait
ja wagusi olema, et Wanataat, kui Ta jalu-
tamast tagasi tuleb, teda mitte tâhele ei pa-
neks ja wihaseks ei saaks.

Râtsep tegi kuida kâsti. Aga kui Peetrus
ufsesi natuke wâlja lâks, tõuusis ta maaist
üles ja tuli nurgast wâlja ning nuusis kôik
nurgad taewaliku kodades läbi.

Wiimaks tuli tema ühte paika, kus palju